

Bruxelles, den 26.6.2013
COM(2013) 445 final

2013/0211 (NLE)

Forslag til

RÅDETS FORORDNING

om gennemførelse af den 11. Europæiske Udviklingsfond

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

Fattigdom er fortsat et stort problem i landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS-landene). Mange af dem er ude af kurs i forhold til virkeliggørelsen af millenniumudviklingsmålene og nyder ikke godt af bæredygtig udvikling. EU hjælper AVS-landene med at adressere disse problemer. Det er nødvendigt for EU fortsat at støtte AVS-landenes indsats for at reducere og i sidste ende komme fattigdommen til livs, samtidigt med at målene for bæredygtig udvikling nås, og de gradvist integreres i den globale økonomi.

EU opretholder særlige forbindelser med AVS-udviklingslandene under den 20-årige partnerskabsaftale mellem på den ene side gruppen af stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet og på den anden side Det Europæiske Fællesskab undertegnet i Cotonou den 23. juni 2000¹ ("Cotonouaftalen"). Den Europæiske Udviklingsfond ("EUF") er det vigtigste instrument til ydelse af EU-bistand til udviklingssamarbejde under Cotonou-aftalen med AVS-lande og til samarbejde med oversøiske lande og territorier ("OLT'er") i henhold til afgørelsen om oversøiske landes og territoriers associering med Det Europæiske Fællesskab ("associeringsafgørelsen"). EUF finansieres uden for EU-budgettet af medlemsstaterne på grundlag af specifikke fordelingsnøgler. Hver EUF vedrører en flerårig periode.

I forbindelse med den flerårige ramme efter 2013 foreslog Europa-Kommissionen i sin meddelelse "Et budget for Europa 2020"² det samlede budget for den 11. EUF for samarbejde med AVS-landene og OLT'er (30 318,7 mio. EUR i 2011-priser, dvs. 34 275,6 mio. EUR i løbende priser). Kommissionen vedtog også en meddelelse, der beskriver de vigtigste elementer, som kunne optræde i den interne aftale om den 11. EUF, der dækker perioden fra den 1. januar 2014 til den 31. december 2020³. Europa-Kommissionen antager, at Den Europæiske Union og dens medlemsstater når frem til en aftale om fastsættelse af finansieringsmekanismen (den 11. EUF), den præcise periode, der skal dækkes (2014-2020), og omfanget af midler, der skal afsættes til denne mekanisme til gennemførelse af AVS-EU-partnerskabet, og at repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer når til enighed om en intern aftale om den 11. EUF. Det Europæiske Råd fastsatte i sine konklusioner af 8. februar 2013 et samlet beløb for den 11. EUF på 30 506 mio. EUR i løbende priser⁴.

Nye udfordringer samt prioriteterne i Europa 2020-strategien har fået Kommissionen til at fremsætte forslag om tilpasning af gennemførelsesforordningen for den 11. EUF til meddelelsen "Forbedring af virkningen af EU's udviklingspolitik: En dagsorden for forandring"⁵ af 13. oktober 2011. Den europæiske konsensus om udvikling, der blev vedtaget den 22. december 2005, og de internationalt aftalte principper for bistandseffektivitet, herunder slutdokumentet fra Busanforummet (2011), indgår også i den generelle politikramme for programmering og gennemførelse af den 11. EUF.

¹ EFT L 317 af 15.12.2000, s. 3. Aftale som ændret ved aftale undertegnet i Luxembourg den 25. juni 2005 (EUT L 287 af 28.10.2005, s. 4) og ved aftale undertegnet i Ouagadougou den 22. juni 2010 (EUT L 287 af 4.11.2010, s. 3).

² KOM(2011) 500.

³ KOM(2011) 837.

⁴ EUCO 37/13 + EUCO 37/13 COR 1.

⁵ KOM(2011) 637.

2. RESULTATER AF HØRINGEN AF DE INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSE

Offentlig høring

Kommissionen gennemførte mellem den 26. november 2010 og den 31. januar 2011 en offentlig høring om fremtidig finansiering af EU's optræden udadtil. Denne høring var baseret på et onlinespørgeskema ledsaget af et baggrundsdokument med titlen "Hvilke finansielle instrumenter til initiativer uden for EU efter 2013?". Generelt blev der i svarene ikke givet udtryk for, at der var behov for grundlæggende ændringer af de nuværende gennemførelsesmekanismer, selv om man i en stor del af besvarelserne gik ind for øget fleksibilitet og forenklet gennemførelse.

Konsekvensanalyse

Kommissionen gennemførte en konsekvensvurdering⁶, der omfattede 3 grundlæggende politikalternativer for hvert opstillet mål (mere differentiering og koncentration, bedre koordinering med EU-medlemsstaterne, mere brug af innovative finansielle instrumenter og mere fleksibilitet): en status quo-løsning (ingen ændring sammenlignet med den 10. EUF) og en alternativ løsning med to delløsninger til ændring af EUF-rammen. Status quo-løsningen blev ikke godtaget, fordi den ikke ville have løst de påpegede problemer. Delløsningerne løste de identificerede problemer i forskelligt omfang og havde hver især deres konsekvenser. Det blev med konsekvensvurderingen konkluderet, at for hvert af de opstillede mål var det delløsning nummer to, som var mest i overensstemmelse med de nye reviderede strategiske retningslinjer for EU's indsats udadtil, fordi den:

- gennem øget geografisk fokus bidrog til at målrette ressourcerne mod de områder, hvor behovet for dem var størst, og hvor den mulige virkning og værditilvæksten var størst
- bidrog til øget sektorfokus og koncentration af ressourcer omkring et begrænset antal sektorer, hvilket styrkede EU's indsatspotentiale
- øgede EU-bistandens effektivitet og politiske løftestangeffekt gennem øget arbejdsdeling blandt donorerne, fælles programmering og anvendelse af EU-trustfonde
- øgede den finansielle løftestangeffekt for EU-tilskud gennem anvendelse af innovative finansielle instrumenter
- muliggjorde hurtig tilpasning af bistandstildelingen for at tage hensyn til vilkår, der ændrer sig, eller specifikke situationer (f.eks. krise, sårbarhed eller overgang) eller for at anvende en mere incitamentbaseret tilgang.

⁶ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=SEC:2011:1459:FIN:EN:PDF>.

3. JURIDISKE ASPEKTER AF FORSLAGET

De vigtigste politikmål med EU's indsats udadtil er fastsat i Lissabontraktaten (artikel 21 i EU-traktaten). Hertil kommer, at det vigtigste mål med EU-udviklingssamarbejdet (art. 208 i EU-traktaten) er at reducere fattigdommen og - på længere sigt - helt at komme den til livs. EU vil i den kontekst opfylde de forpligtelser og tage hensyn til de mål, der er godkendt inden for rammerne af De Forenede Nationer og andre internationale organisationer.

Hvad angår samarbejdet med AVS-lande og -regioner, suppleres disse retlige rammer af Cotonouaftalen.

Dette forslag lægges frem af Kommissionen på grundlag af en intern aftale om den 11. EUF⁷, ifølge hvilken der med enstemmighed bør vedtages en rådsforordning om gennemførelsen af den 11. EUF under Cotonouaftalen – på forslag af Kommission og efter høring af Den Europæiske Investeringsbank (EIB).

4. BUDGETMÆSSIGE KONSEKVENSER

Ikke relevant

5. HOVEDELEMENTER

Gennemførelsesforordningen for den 11. EUF blev udarbejdet med følgende mål:

- i tråd med de centrale principper mht. forenkling og øget effektivitet, for at bringe så meget tekst som muligt i overensstemmelse med de vigtigste bestemmelser i Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oprettelse af et instrument til finansiering af udviklingssamarbejde⁸ ("DCI-forordningen") (navnlig om programmering) og i Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fælles regler og procedurer for gennemførelse af instrumenterne for Unionens optræden udadtil ("CIR-forordningen")⁹ (navnlig om gennemførelse), som resulterer i forenklede og harmoniserede gennemførelsesregler og –procedurer for alle instrumenter for indsats udadtil (med undtagelse af EUF og Grønland). Der tages med denne tilpasning også hensyn til resultaterne af forhandlingerne i Rådet om disse tekster (Coreperniveau) og i Parlamentets udvalg, da dette forslag blev udarbejdet, og til kompromiser, der kan godtages af Kommissionen. Kommissionen forbeholder sig endvidere retten til at tilpasse dette forslag efter vedtagelsen, under forhandlinger med Rådet, for fortsat at sikre kohærens i forhold til teksterne til DCI-forordningen og CIR-forordningen, der forhandles sideløbende hermed. Denne tilpasning vil bidrage til en eventuel integrering af EUF i EU-budgettet i de flerårige finansielle rammer efter 2020 - i tråd med de forslag, Kommissionen fremsatte i den ovennævnte meddelelse "Et budget for Europa 2020", og Det Europæiske Råds konklusioner af 8. februar 2013.

⁷ Henvi sning til den 11. interne aftale om EUF indsættes.

⁸ KOM(2011) 840.

⁹ KOM(2011) 842.

- for at sikre, at teksten er i overensstemmelse med bestemmelserne i Cotonouaftalen, navnlig bilag IV om gennemførelse og forvaltningsprocedurer, samtidigt med at teksten forenkles i forhold til gennemførelsesforordningen for den 10. EUF¹⁰.

Afsnit I: Mål og generelle principper - artikel 1 og 2

Artikel 1 (Mål og kriterier for støtteberettigelse) er i videst muligt omfang tilpasset artikel 2 i Kommissionens forslag til DCI-forordningen om mål og kriterier for støtteberettigelse og indeholder også en henvisning til de bredere mål, principper og værdier, der er omhandlet i Cotonouaftalen, og til de udviklingsmål og samarbejdsstrategier, der er fastlagt i EU's politikker, herunder "En dagsorden for forandring". Denne artikel fastsætter også et krav om, at kriterierne for at modtage officiel udviklingsbistand, som er fastsat af OECD/DAC, opfyldes i videst muligt omfang. Den forklarer også komplementariteten mellem de humane instrumenter og EUF-instrumenterne.

Artikel 2 (Generelle principper) er tilpasset artikel 3, stk. 5 til 10, i Kommissionens forslag til DCI-forordningen. Den fastsætter hovedprincipperne for forordningens gennemførelse, som er øget kohærens i EU's indsats udadtil, forbedret koordinering med medlemsstaterne og andre bilaterale eller multilaterale donorer samt en partnerlandsledet og regionalt ledet udviklingsproces med gensidig ansvarlighed gennem en tilgang præget af inklusion og deltagelse og anvendelse af effektive og innovative samarbejdsmetoder i tråd med bedste OECD/DAC-praksis, således at bistandens effekt øges, og overlappende foranstaltninger og gentagelser undgås.

Afsnit II: Programmering og fordeling af midler - artikel 3-7

Artikel 3 (Generelle rammer for tildeling af midler) fastlægger rammer for tildeling af EUF-midler. Den er i videst muligt omfang tilpasset artikel 3, stk. 2, i Kommissionens forslag til DCI-forordningen, som omhandler principperne for en differentieret tilgang til partnerlandene. Artikel 3 omhandler anvendelse af principperne i meddelelsen "Forbedring af virkningen af EU's udviklingspolitik: En dagsorden for forandring" på EUF, og samtidig opfyldelse af kravene i Cotonouaftalen om tildeling af ressourcer (kriterierne er beskrevet i artikel 3 i bilag IV til Cotonouaftalen). Tildelingskriterierne er derfor beskrevet i to stykker: i stk. 1 henvises der til Cotonouaftalens krav om behov og resultater, og stk. 2 behandler mere specifikt differentieringsprincipperne i "En dagsorden for forandring" vedrørende fastsættelse af de vejledende nationale tildelinger (behov, kapacitet, forpligtelser, resultater og effekt).

Artikel 4 (Generel programmeringsramme) fastlægger den generelle ramme for EUF-programmering under denne forordning. I denne artikel henvises der til Cotonouaftalens principper vedrørende partnerskab og tilpasning, dvs. at programmeringen, når det er muligt, skal gennemføres sammen med det pågældende partnerland eller den pågældende region og i stigende grad være i overensstemmelse med deres strategier til fattigdomsbekæmpelse. Denne artikel inddrager også elementer fra artikel 10, stk. 2, i Kommissionens forslag til DCI-forordningen. For at sikre synergi og sammenhæng mellem Unionens og medlemsstaternes foranstaltninger vil medlemsstaterne blive fuldt inddraget i planlægningen, herunder gennem fælles programmering. På grund af EUF-finansieringens særlige karakter, er det hensigten, at alle medlemsstater skal deltage, herunder også dem, der ikke er repræsenteret lokalt. Høringsprocessen vil desuden have deltagelse af andre donorer og udviklingsaktører samt civilsamfundet og regionale og lokale myndigheder.

¹⁰ Rådets forordning (EF) nr. 617/2007 (EUT L 210 af 1.13.2007, s. 6).

Artikel 4, stk. 3, omhandler vilkår, der er omhandlet i Cotonouaftalen, og hvor Kommissionen kan fastlægge specifikke bestemmelser om ensidig programmering og gennemførelse af udviklingsbistand.

Artikel 4, stk. 4, henviser til EU's mål vedrørende koncentreret bistand, der blev bekendtgjort i meddelelsen "Forbedring af virkningen af EU's udviklingspolitik: En dagsorden for forandring", med en begrænsning til 3 interventionssektorer i forbindelse med bilateral programmering, hvilket er i tråd med artikel 5, stk. 4, i Kommissionens forslag til DCI-forordningen.

Artikel 5 (programmeringsdokumenter) er i videst muligt omfang tilpasset artikel 11 i Kommissionens forslag til DCI-forordningen. Den fastsætter kravet om strategipapirer og redegør for principperne for forberedelse af disse og for udarbejdelse af flerårige vejledende programmer baseret på strategipapirerne. Artiklen omhandler også de tilfælde, hvor der ikke er behov for at udarbejde et strategidokument for at forenkle og strømline programmeringsprocessen og fremme fælles planlægning med medlemsstater og tilpasning til udviklingslandenes nationale programmer. Denne artikel giver således også mulighed for at udarbejde et fælles rammedokument, der fastlægger en samlet EU-strategi, som udviklingspolitikken vil være en del af. I tråd med partnerskabsprincippet i Cotonouaftalen kræves det, at partnerlandet godkender, at der anvendes alternative programmeringsdokumenter. I modsat fald vil der skulle udarbejdes et strategidokument.

Artikel 5, stk. 5 og artikel 5, stk. 6, omhandler EUF-specifikke programmeringstyper som omhandlet i Cotonouaftalen, dvs. for samarbejde mellem AVS-staterne og særlige støtteprogrammer.

Artikel 6 (programmering for lande og regioner, der befinder sig i en krise, i en periode efter en krise eller i en usikker situation) er tilpasset artikel 12 i Kommissionens forslag til DCI-forordningen. Den understreger de særlige behov og vilkår for lande, der befinder sig i en krise, i en periode efter en krise eller i en usikker situation, som bør tages i betragtning ved udarbejdelsen af programmeringsdokumenterne.

Artikel 7 (godkendelse og ændring af programmeringsdokumenterne) er i videst muligt omfang tilpasset artikel 14 i Kommissionens forslag til DCI-forordningen, som omhandler godkendelse af strategipapirer og godkendelse af flerårige vejledende programmer. Artiklen fastsætter, at programmeringsdokumenter (dvs. strategipapirer, flerårige vejledende programmer og særlige støtteprogrammer) godkendes af Kommissionen efter artikel 14 i denne forordning. Den afspejler også bestemmelserne i Cotonouaftalen om indsendelse af dokumenter til det blandede parlamentariske udvalg og AVS-statens eller -regionens godkendelse af programmeringsdokumenter efter Kommissionens godkendelse. Den omhandler revision af programmeringen og om nødvendigt (i tilfælde af en signifikant udvikling i strategien eller de programmerede prioriteter) af de tilhørende dokumenter. Artiklen sikrer smidighed og forenkling gennem fastsættelse af tilfælde med ikke-signifikante ændringer, som EUF-udvalget er informeret om. Artiklen omhandler også en særlig hasteprocedure til ændring af programmeringsdokumenterne i behørigt begrundede særligt hastende tilfælde svarende til udvalgsproceduren i artikel 8 i forordning (EU) nr. 182/2011¹¹, jf. artikel 14, stk. 10, i denne forordning.

¹¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser.

Afsnit III: Gennemførelse – artikel 8-13

Artikel 8 (generel ramme for gennemførelse) fastsætter den generelle ramme for gennemførelse af EU-bistand i relation til finansforordningen for den 11. EUF.

Artikel 9 (vedtagelse af handlingsprogrammer, individuelle foranstaltninger og særlige foranstaltninger) er i videst muligt omfang tilpasset artikel 2 i Kommissionens forslag til CIR-forordningen. Den fastsætter det princip, at finansieringsafgørelser, der træffes af Kommissionen, skal antage form af handlingsprogrammer baseret på flerårige programmeringsdokumenter. Der kan imidlertid vedtages individuelle foranstaltninger uden for rammerne af handlingsprogrammer, hvis de er i overensstemmelse med de flerårige programmeringsdokumenter. I særlige tilfælde (usædvanlige omstændigheder eller uforudsete behov), som er omhandlet i Cotonouaftalen, kan Kommissionen også vedtage særlige foranstaltninger, der ikke er omhandlet i de flerårige programmeringsdokumenter. Artiklen fastsætter procedurer for vedtagelse af de nævnte finansieringsafgørelser. Den fastsætter også specifik miljøscreening, herunder for klimaændringer og indvirkning på biodiversitet.

Artikel 10 (supplerende bidrag fra medlemsstaterne) omhandler betingelserne for forvaltning af frivillige bidrag, som medlemsstaterne kan yde til Kommissionen eller til EIB i overensstemmelse med den 11. interne EUF-aftale.

Artikel 11 (skatter, afgifter og told) omhandler mulige ordninger med hensyn til skatter, afgifter og told, jf. artikel 5 i Kommissionens forslag til CIR-forordningen, og er samtidigt i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 31 i bilag IV til Cotonouaftalen.

Artikel 12 (beskyttelse af EU's finansielle interesser) er tilpasset artikel 7 i Kommissionens forslag til CIR-forordningen. Den fastsætter foranstaltninger, der skal beskytte EU's finansielle interesser og sætte den (navnlig Kommissionen, Revisionsretten og OLAF) i stand til at gennemføre al nødvendig kontrol med de foranstaltninger, der gennemføres.

Artikel 13 (regler om nationalitet og oprindelse i forbindelse med offentlige indkøb, tildeling af tilskud og andre tildelingsprocedurer) er ikke tilpasset artikel 8 og 9 i Kommissionens forslag til CIR-forordningen, eftersom den henviser til bestemmelserne om regler for nationalitet og oprindelse i artikel 20 i bilag IV til Cotonouaftalen.

Afsnit IV: Procedurer til beslutningstagning - artikel 14-16

Artikel 14 (EUF-udvalgets ansvar) fastsætter EUF-udvalgets opgaver og inddragelse ved gennemførelsen af denne forordning. Den tilpasser EUF-procedurerne til artikel 15 i Kommissionens forslag til CIR-forordningen, som henviser til forordningen om udvalgsprocedurer. Procedurerne anvendes tilsvarende på artikel 3 (fælles bestemmelser), artikel 5 (undersøgelingsprocedure) og artikel 8 (hasteprocedure) i forordning (EU) nr. 182/2011 om udvalgsprocedurer.

Artikel 15 (fredsfaciliteten for Afrika) fastsætter ad hoc-procedurer for fredsfaciliteten for Afrika.

Artikel 16 (investeringsfacilitetsudvalget) omhandler opbygningen af og funktionsmåden for investeringsfacilitetsudvalget, der er nedsat i EIB-regi efter den interne aftale, i forbindelse med gennemførelsen af denne forordning. Den beskriver også gennemførelsen af og betingelserne for EIB-foranstaltningerne.

Afsnit V - Afsluttende bestemmelse - artikel 17-22

Artikel 17 (deltagelse af tredjelande eller regioner i tredjelande) er baseret på gennemførelsesforordningen for den 10. EUF og tager hensyn til artikel 15 i Kommissionens forslag til DCI-forordningen. Den giver mulighed for at udvide mulighederne for at modtage støtte under den EUF-ramme, der er fastsat for AVS-landene, til også at omfatte ikke-AVS-udviklingslande og regionale integrationsorganer med AVS-deltagelse. Den fremmer også styrkelse af regionale programmer for samarbejde mellem AVS-lande, OLT'er og regioner i EU's yderste periferi.

Artikel 18 (overvågning, rapportering om og evaluering af EUF-bistand) er tilpasset artikel 12 og 13 i Kommissionens forslag til CIR-forordningen. Den forpligter Kommissionen og EIB til regelmæssigt at evaluere resultaterne af de gennemførte politikker, programmer og projekter og, for Kommissionens vedkommende, til at se på selve programmeringens effektivitet samt til hvert andet år at udarbejde en rapport om de gjorte fremskridt og gennemførelsen af denne forordning. Den fastsætter også, at der skal gennemføres en evaluering af resultaterne med hensyn til opfyldelse af forpligtelser og gennemførelse af betalinger og den ydede bistands effekt, og at der skal gennemføres midtvejsevalueringer og afsluttende evalueringer af AVS-investeringsfacilitetens anvendelse som omhandlet i bilag II til Cotonouaftalen.

Artikel 19 (klimaindsats- og biodiversitetsudgifter) er tilpasset artikel 14 i Kommissionens forslag til CIR-forordningen. Den omhandler et særligt sporingssystem baseret på OECD-metoden ("Rio-markørerne").

Artikel 20 (Tjenesten for EU's Optræden Udadtil) er en horisontal artikel, der findes i alle Kommissionens forslag til forordning om indsatsen udadtil, f.eks. artikel 21 i Kommissionens forslag til DCI-forordningen. Det understreges heri, at denne forordning finder anvendelse i overensstemmelse med Rådets afgørelse om, hvordan Tjenesten for EU's Optræden Udadtil skal tilrettelægges og fungere¹², særlig artikel 9.

Artikel 21 (overgangsforanstaltninger) omhandler en overgangsfacilitet, der skal sikre tilgængelige midler i tilfælde af en sen ikrafttrædelse af den 11. EUF, navnlig under hensyntagen til mulige forsinkelser i ratificeringsprocessen for den interne aftale om den 11. EUF. Indtil ikrafttrædelsen af den 11. EUF bør handlingsprogrammer, individuelle foranstaltninger, særlige foranstaltninger og særlige handlingsprogrammer for støtteudgifter derfor finansieres inden for rammerne af restbeløb fra tidligere EUF'er og fra midler, der er frigjort fra projekter under disse EUF'er. Midler, der afsættes¹³ under overgangsfaciliteten, skal bogføres under den 11. EUF. Ved vedtagelse af denne forordning med enstemmighed træffer Rådet afgørelse om at anvende restbeløb fra tidligere EUF'er som beskrevet i artikel 1, stk. 5, i den interne aftale om den 10. EUF og i artikel 5 i bilag Ib til Cotonouaftalen. Denne artikel omhandler også den fortsatte anvendelse af finansforordningen for den 10. EUF, indtil finansforordningen for den 11. EUF træder i kraft.

Artikel 22 (ikrafttrædelse) fastsætter, at denne forordning skal anvendes fra den 1. januar 2014 indtil den sidste anvendelsesdato for den interne aftale om den 11. EUF.

¹² Rådets afgørelse (EU) 2010/427.

¹³ "Godkendt" i henhold til EIB-terminologien.

Forslag til

RÅDETS FORORDNING

om gennemførelse af den 11. Europæiske Udviklingsfond

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til partnerskabsaftalen mellem medlemmerne af gruppen af stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet på den ene side og Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den anden side, undertegnet i Cotonou den 23. juni 2000¹⁴ (i det følgende benævnt "Cotonou-aftalen"),

under henvisning til den interne aftale mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, om finansiering af Den Europæiske Unions bistand i henhold til den flerårige finansielle ramme for perioden 2014-2020 i overensstemmelse med Cotonouaftalen samt om finansiel bistand til de oversøiske lande og territorier, på hvilke fjerde del af traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde finder anvendelse¹⁵ ("den interne aftale"), særlig artikel 10, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Investeringsbank (EIB), og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Afgørelse nr. (...) truffet af AVS-EU-Ministerrådet¹⁶ fastsætter den flerårige finansielle ramme for samarbejde med AVS-landene i perioden 2014-2020 ved vedtagelse af et nyt bilag Ic til Cotonouaftalen.
- (2) I den interne aftale fastsættes de forskellige rammebeløb for den 11. Europæiske Udviklingsfond ("den 11. EUF"), fordelingsnøglen og bidragene til den 11. EUF, EUF-udvalget nedsættes, og der nedsættes et investeringsfacilitetsudvalg ("IF-udvalget") og fastsættes bestemmelser om stemmevægt og kvalificeret flertal.
- (3) I den interne aftale fastsættes desuden det samlede beløb for EU's bistand til staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavet ("AVS-staterne") (med undtagelse af Republikken Sydafrika) og til de oversøiske lande og territorier ("OLT'er") for den syvårige periode

¹⁴ EFT L 317 af 15.12.2000, s. 3. Som ændret ved aftale undertegnet i Luxembourg den 25. juni 2005. (EUT L 287 af 28.10.2005, s. 4) og ved aftale undertegnet i Ouagadougou den 22. juni 2010 (EUT L 287 af 4.11.2010, s. 3).

¹⁵ Henvisning til den 11. interne aftale om EUF indsættes: EUT L (...).

¹⁶ Henvisning til afgørelse truffet af AVS-EU-Ministerrådet indsættes: EUT L (...).

2014-2013 til 30 506 mio. EUR, som tilvejebringes af medlemsstaterne. Ud af dette beløb afsættes (...) mio. EUR til AVS-landene som specificeret i den flerårige finansielle ramme for perioden 2014-2020, som der henvises til i bilag Ic i Cotonouaftalen, (...) mio. EUR afsættes til OLT'er og (...) mio. EUR afsættes til Kommissionen til udgifter til støttefunktioner i tilknytning til Kommissionens programmering og gennemførelse af EUF'en.

- (4) Tildelingen til OLT'erne under den 11. EUF er omfattet af Rådets afgørelse (...) af (...) om OLT'ernes associering med Den Europæiske Union¹⁷ og af gennemførelsesbestemmelserne hertil og eventuelle efterfølgende ajourføringer af disse.
- (5) Foranstaltninger, der er omfattet af og berettiget til at modtage finansiering i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1257/96 af 20. juni 1996 om humanitær bistand¹⁸, finansieres kun under ekstraordinære omstændigheder under den 11. EUF, hvis der er behov for sådan bistand til at sikre kontinuitet i samarbejdet fra en krisesituation til stabile vilkår for udviklingen, og kan ikke finansieres over Den Europæiske Unions almindelige budget.
- (6) Rådet vedtog den 11. april 2006 princippet om finansiering af fredsfaciliteten for Afrika ved hjælp af EUF.
- (7) AVS-landene vil også være berettigede til at modtage EU-bistand under tematiske programmer omhandlet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. (...) af (...) om oprettelse af et instrument til finansiering af udviklingssamarbejde, af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. (...) af (...) om oprettelse af et partnerskabsinstrument for samarbejde med tredjelande, af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. (...) af (...) om oprettelse af et stabilitetsinstrument og af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. (...) af (...) om oprettelse af et finansieringsinstrument til fremme af demokrati og menneskerettigheder på verdensplan. Disse programmer bør tilføre værdi til, være sammenhængende med og supplere programmer, der finansieres under den 11. EUF.
- (8) Som det fremgår af artikel 13, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. om "Erasmus for Alle" - EU-programmet for uddannelse, erhvervsrettet uddannelse, ungdom og idræt¹⁹ - afsættes der et vejledende beløb på 1 812 100 000 EUR til fremme af den internationale dimension af videregående uddannelse fra forskellige eksterne instrumenter (instrumentet for udviklingssamarbejde, det europæiske naboskabsinstrument, instrumentet til førtiltrædelsesbistand, partnerskabsinstrumentet og Den Europæiske Udviklingsfond) til tiltag vedrørende læringsmobilitet til eller fra lande uden for EU og til samarbejde og politisk dialog med myndigheder/institutioner/organisationer fra disse lande. Bestemmelserne i forordning (EU) nr. [...] ["Erasmus for Alle"] gælder for anvendelsen af disse midler. Midlerne bør stilles til rådighed via to flerårige tildelinger, der kun omfatter henholdsvis de første fire år og de resterende tre år. Midlerne bør afspejles i den flerårige vejledende planlægning under denne forordning i overensstemmelse med de fastlagte behov og prioriteter i de berørte lande. Bevillingerne bør justeres i tilfælde af større uforudsete ændringer af vilkårene eller en

¹⁷ Henvisning til den reviderede associeringsafgørelse indsættes: EUT L (...).

¹⁸ EFT L 163 af 2.7.1996, s. 1.

¹⁹ EUT L [...].

vigtig politisk udvikling i overensstemmelse med prioriteterne for EU's optræden udadtil.

- (9) Det regionale samarbejde mellem AVS-staterne, OLT'erne og regionerne i EU's yderste periferi bør fremmes yderligere.
- (10) For at implementere den 11. EUF bør der indføres en procedure for programmering, undersøgelse og godkendelse af bistand og fastlægges detaljerede regler for kontrollen med bistandens anvendelse. Den (...) vedtog repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, afgørelse (...) om midlertidig anvendelse af den interne aftale²⁰ med henblik på vedtagelsen af gennemførelsesforordningen og finansforordningen og bl.a. med henblik på nedsættelse af EUF-udvalget og IF-udvalget.
- (11) Den europæiske konsensus om udvikling af 22. december 2005²¹ og Rådets konklusioner om Kommissionens meddelelser "Forbedring af virkningen af EU's udviklingspolitik: En dagsorden for forandring"²² og "EU's fremtidige tilgang til budgetstøtte til tredjelande"²³ bør udgøre de overordnede politikrammer for programmering og gennemførelse af den 11. EUF sammen med de internationalt aftalte principper om bistandseffektivitet som f.eks. de principper, der er fastsat i Paris-erklæringen om bistandseffektivitet fra 2005, EU's adfærdskodeks om arbejdsdeling i udviklingspolitik (2007), EU-retningslinjerne for Accrahandlingsplanen (2008) og slutdokumentet fra Busanforummet (2011) samt FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, som EU har undertegnet.
- (12) Den Europæiske Union ønsker også at sikre kohærens i forhold til andre områder inden for sin indsats udadtil ved fastlæggelse af EU's politik for udviklingssamarbejde og strategisk programmering og gennemførelse af foranstaltninger.
- (13) Bekæmpelse af klimaændringer og miljøbeskyttelse er nogle af de største udfordringer, som Unionen står over for, og hvor der er et presserende behov for internationale tiltag. I overensstemmelse med hensigtserklæringen i Kommissionens meddelelse "Et budget for Europa 2020" af 29. juni 2011 skal denne forordning i videst muligt omfang bidrage til at nå det mål, at mindst 20 % af EU's samlede finansiering skal helliges klimamål, samtidigt med at man respekterer princippet om partnerskab med AVS-landene, som er fastsat i Cotonouaftalen. Tiltag i landene til reducere af kulstofemissioner og styrkelse af modstandsdygtigheden over for klimaændringer bør om muligt styrke hinanden gensidigt for at øge deres virkning.
- (14) Unionen og medlemsstaterne bør fremme overensstemmelsen og komplementariteten mellem deres respektive politikker for udviklingssamarbejde, især ved at mødekomme partnerlandenes og -regionernes prioriteter på nationalt og regionalt niveau. For at sikre, at Unionens og medlemsstaternes politik for udviklingssamarbejde komplementerer og styrker hinanden, er det hensigtsmæssigt at fastsætte fælles planlægningsprocedurer, som bør anvendes, når det er muligt og relevant.

²⁰ Henvisning til afgørelse (...) om midlertidig anvendelse indsættes.

²¹ EUT C 46 af 24.2.2006, s. 1.

²² Rådsk dokument 9369/12 af 14. maj 2012.

²³ Rådsk dokument 9371/12 af 14. maj 2012.

- (15) På topmødet i december 2007 mellem EU og Afrika vedtoges det strategiske partnerskab for Afrika og EU²⁴, som blev bekræftet på EU-Afrika-topmødet i november 2010. Den 19. november 2012²⁵ vedtog Rådet også konklusioner om den fælles partnerskabsstrategi for Vestindien og EU, som erstattede Rådets konklusioner om partnerskabet mellem Vestindien og EU af 11. april 2006. For Stillehavet vedtog Rådet den 14. maj 2012 konklusioner om et fornyet udviklingspartnerskab²⁶, som ajourførte og supplerede den strategi, der blev vedtaget i 2006 (Rådets konklusioner af 17. juli 2006).
- (16) Den Europæiske Unions finansielle interesser bør beskyttes ved hjælp af forholdsmæssigt afpassede foranstaltninger i hele udgiftscyklussen, herunder vedrørende forebyggelse, påvisning og undersøgelse af uregelmæssigheder samt inddrivelse af midler, der er gået tabt, betalt uberettiget eller anvendt ukorrekt, og i givet fald anvendes sanktioner. Disse foranstaltninger bør gennemføres i overensstemmelse med de gældende aftaler, der er indgået med internationale organisationer og tredjelande.
- (17) Ifølge artikel 1, stk. 5, i den interne aftale om den 10. EUF og artikel 5 i bilag Ib til Cotonouaftalen bør der med midlerne fra den 10. EUF (bortset fra beløb, der afsættes til investeringsfaciliteten, eksklusive de tilhørende rentegodtgørelser) ikke indgås forpligtelser efter den 31. december 2013, medmindre Rådet på forslag fra Kommissionen enstemmigt beslutter det modsatte. Det bør fastsættes, at disse midler anvendes til at sikre kontinuitet, hvis ikrafttrædelsen af den 11. EUF forsinkes. Som et supplement til artikel 10 i den interne aftale om den 11. EUF, ifølge hvilken gennemførelsesforordningen til den 10. EUF skal forblive i kraft indtil vedtagelsen af gennemførelsesforordningen til den 11. EUF, bør det også fastsættes, at finansforordningen til den 10. EUF forbliver i kraft indtil vedtagelsen af finansforordningen til 11. EUF.
- (18) Det er fastsat i Rådets afgørelse 2010/427/EU, hvordan Tjenesten for EU's Optræden Udadtil skal tilrettelægges og fungere —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

AFSNIT I MÅL OG GENERELLE PRINCIPPER

Artikel 1

Mål og støtteberettigelseskriterier

1. Geografisk samarbejde med AVS-lande og -regioner inden for rammerne af den 11. EUF baseres på mål, grundlæggende principper og værdier, der er afspejlet i Cotonouaftalens generelle bestemmelser.

²⁴ Rådsdokument 16344/07.

²⁵ Rådsdokument 16455/12.

²⁶ Rådsdokument 9877/12.

2. Samarbejdet skal navnlig finde sted inden for rammerne af principperne og målene for EU's indsats udadtil og i overensstemmelse med den europæiske konsensus om udvikling og efterfølgende ændringer heraf og tilføjelser hertil:
 - a) det primære mål med samarbejdet under denne forordning er at nedbringe og på længere sigt udrydde fattigdom
 - b) samarbejde under denne forordning vil også bidrage til:
 - i) at fremme bæredygtig udvikling i økonomisk, social og miljømæssig henseende, og
 - ii) konsolidere og understøtte demokrati, retsstaten, god regeringsførelse, menneskerettigheder og de relevante principper i international ret.

Virkeliggørelsen af disse mål måles ved hjælp af relevante indikatorer, herunder indikatorer for den menneskelige udvikling, navnlig millenniumudviklingsmål 1 for litra a) og millenniumudviklingsmål 1-8 for litra b), og efter 2015 andre indikatorer, som EU og dens medlemsstater er nået til enighed om.
3. Programmeringen skal være af en sådan art, at den i videst muligt omfang opfylder de kriterier for adgang til statslig udviklingsbistand ("ODA" (official development assistance)), der er fastlagt af OECD/DAC.
4. Tiltag, der er omfattet af og berettiget til støtte i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1257/96 af 20. juni 1996 om humanitær bistand²⁷, finansieres i princippet ikke i henhold til nærværende forordning, uden at det berører behovet for at sikre kontinuitet i samarbejdet fra en situation med krise og frem mod etablering af stabile udviklingsvilkår. I sådanne tilfælde skal der gøres en særlig indsats for at sikre, at humanitær nødhjælp, genopbygning og udviklingsbistand er knyttet effektivt sammen.

Artikel 2

Almindelige principper

5. Ved gennemførelse af denne forordning skal der sikres kohærens i forhold til andre områder inden for EU's indsats udadtil og andre relevante EU-politikker samt strategisk kohærens til fremme af udvikling i overensstemmelse med artikel 208 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Til det formål baseres foranstaltninger, der finansieres under denne forordning, herunder foranstaltninger, der forvaltes af Den Europæiske Investeringsbank (EIB), på de samarbejdspolitikker, der er fastlagt i dokumenter omhandlende f.eks. ordninger, erklæringer og handlingsplaner for EU og de berørte tredjelande og regioner, og på EU's afgørelser, særlige interesser, politikprioriteter og strategier.
6. EU og medlemsstaterne tilstræber regelmæssig og hyppig udveksling af oplysninger, bl.a. med andre donorer, og fremmer bedre koordinering og komplementaritet mellem donorerne ved at arbejde hen imod en fælles flerårig planlægning, der er baseret på partnerlandenes begrænsning af fattigdom eller tilsvarende

²⁷ EFT L 163 af 2.7.1996, s. 1.

udviklingsstrategier. De kan gennemføre fælles tiltag, herunder fælles analyse af og fælles opfølgning af disse strategier ved at identificere prioriterede sektorer for intervention og arbejdsdeling i landene, fælles missioner med inddragelse af alle donorer og ved at anvende samfinansierede og delegerede samarbejdsordninger.

7. EU fremmer en multilateral tilgang til globale udfordringer og samarbejder med medlemsstater og partnerlande i den henseende. Hvis det er relevant, fremmer EU samarbejde med internationale organisationer og organer og andre bilaterale donorer.
8. Forbindelserne mellem EU og medlemsstaterne og partnerlandene er baseret på og vil fremme værdier vedrørende menneskerettigheder, demokrati og retsstaten samt principper om ejerskab og fælles ansvarlighed.

I forbindelserne med partnerlande tages der endvidere hensyn til deres engagement og resultater med hensyn til at implementere internationale aftaler og aftaler med EU.

9. Den Europæiske Union fremmer et effektivt samarbejde med partnerlandene og -regionerne i tråd med bedste internationale praksis. Den tilpasser sin støtte til partnernes nationale eller regionale udviklingsstrategier, reformpolitikker og procedurer, hvor det er muligt, og støtter demokratisk ejerskab og national ansvarlighed. EU fremmer til det formål:
 - a) en udviklingsproces, der er gennemsigtig, og som partnerlandet eller -regionen styrer og ejer, herunder fremme af lokal ekspertise
 - b) styrkelse af befolkningernes stilling i partnerlandene, strategier med inddragelse og deltagelse i udviklingsprocessen og bred inddragelse af alle samfundssegmenter i udviklingsprocessen og i den nationale og regionale dialog, herunder den politiske dialog. Der skal være særlig opmærksomhed på de respektive roller, der spilles af parlamenter, lokale myndigheder og civilsamfundet, bl.a. med hensyn til deltagelse, tilsyn og ansvarlighed
 - c) effektive samarbejdsmetoder og –instrumenter i tråd med bedste OECD/DAC-praksis, herunder anvendelse af innovative instrumenter som f.eks. sammenblanding af tilskud og lån og andre risikodelingsmekanismer i udvalgte sektorer og lande samt deltagelse af den private sektor – under behørig hensyntagen til gældsberedygtigheden og antallet af sådanne mekanismer. Alle programmer, interventioner og samarbejdsmetoder og –instrumenter tilpasses de særlige vilkår i de enkelte partnerlande eller –regioner med fokus på programbaserede tilgange, ydelse af forudsigelige bistandsmidler, mobilisering af private ressourcer, herunder fra den lokale private sektor, universel og ikke-diskriminerende adgang til basale ydelser og udvikling og anvendelse af landesystemer
 - d) mobilisering af indenlandske indtægter og styrkelse af partnerlandenes finanspolitik med det formål at begrænse fattigdommen og afhængigheden af bistand
 - e) politikker og planlægning med større gennemslagskraft gennem koordinering, konsekvens og harmonisering mellem donorerne med det formål at skabe synergi og undgå overlappning og dobbeltarbejde, forbedre komplementariteten og støtte initiativer, der omfatter alle donorer

- f) koordinering i partnerlande og -regioner under anvendelse af vedtagne retningslinjer og principper om bedste praksis for koordineringen og bistandens effektivitet
 - g) resultatbaserede tilgange til udvikling, herunder omfattende gennemsigtige og nationalt inspirerede resultatrammer, der i givet fald er baseret på internationalt fastsatte mål og indikatorer, f.eks. millenniumudviklingsmålene, med henblik på at evaluere og videreformidle resultaterne og effekten af udviklingsbistanden.
10. EU støtter efter behov samarbejde og dialog og udviklingsdimensionen i partnerskabsaftaler og trepartssamarbejde på bilateralt, regionalt og multilateralt plan. EU fremmer syd-syd-samarbejde.
11. I forbindelse med sine udviklingssamarbejdeaktiviteter trækker EU efter behov på medlemsstaternes reform- og overgangserfaringer og deler egne erfaringer med medlemsstaterne.
12. EU tilstræber at udveksle oplysninger med civilsamfundet regelmæssigt.

AFSNIT II PLANLÆGNING OG TILDELING AF MIDLER

Artikel 3

Overordnet ramme for tildeling af midler

1. Kommissionen fastlægger de flerårige vejledende tildelinger af ressourcer til hvert AVS-land og -region og til samarbejde mellem AVS-landene på grundlag af de kriterier, der er fastsat i artikel 3 og 9 og artikel 12c, i bilag IV til Cotonouaftalen, inden for de finansielle rammer, der er fastsat i artikel 2 i den interne aftale.
2. Ved bestemmelsen af de vejledende nationale tildelinger anvendes der en differentieret tilgang for at sikre partnerlandene et skræddersyet samarbejde baseret på:
 - a) deres behov
 - b) deres evne til at generere og få adgang til finansielle ressourcer og evne til at anvende midlerne
 - c) deres engagement og resultater, samt
 - d) den potentielle effekt af EU's bistand.

De lande, der er i størst nød, navnlig de mindst udviklede lande, lavindkomstlande og lande, der er i krise, befinder sig i en periode efter en krise eller i en usikker og udsat situation, skal i første omgang tildeles midler.

Artikel 4

Overordnede rammer for programmering

1. Programmering af bistand til AVS-stater og –regioner under Cotonouaftalen foretages i overensstemmelse med de generelle principper, der er omhandlet i artikel 1-14 i bilag IV til den pågældende aftale, og med artikel 1 og 2 i denne forordning.
2. Bortset fra de tilfælde, der er nævnt i stk. 3, foretages programmeringen i fællesskab med det berørte partnerland eller den berørte partnerregion, og den tilpasses i stigende grad partnerlandenes eller –regionernes strategier til fattigdomsbekæmpelse eller tilsvarende strategier.

EU og EU's medlemsstater konsulterer hinanden på et tidligt tidspunkt i programmeringsprocessen for at fremme komplementariteten og kohærensens i deres samarbejde.

EU konsulterer EIB i anliggender, der vedrører dens ekspertise og aktiviteter, samt andre donorer og udviklingsaktører, herunder repræsentanter for civilsamfundet og regionale og lokale myndigheder.

Kommissionen og de lokalt repræsenterede medlemsstater tilstræber fælles programmering, hvor det er muligt og hensigtsmæssigt. Alle andre medlemsstater opfordres til at bidrage til at styrke EU's fælles indsats udadtil. Fælles programmering baseres på de komparative fordele for alle EU's donorer.

3. Under omstændigheder som dem, der henvises til i artikel 3, stk. 3, og artikel 4, stk. 5, i bilag IV til Cotonouaftalen, kan Kommissionen fastsætte specifikke bestemmelser om programmering og implementering af udviklingsstøtte ensidigt i overensstemmelse med de berørte EU-politikker.
4. EU koncentrerer principielt sin bilaterale bistand omkring højst tre sektorer.

Artikel 5

Programmeringsdokumenter

1. Strategidokumenter er dokumenter, der udarbejdes af EU og de pågældende partnerlande eller –regioner med henblik på at sikre kohærente politikrammer for udviklingssamarbejde, der er i overensstemmelse med det overordnede mål og rækkevidden, målene og de generelle principper, der er fastsat i Cotonouaftalen, og i overensstemmelse med de principper, der er fastlagt i artikel 2, 8 og 12a i bilag IV til denne aftale.

Ved udarbejdelse og gennemførelse af strategidokumenter anvendes principperne om støtteeffektivitet: nationalt ejerskab, partnerskab, koordinering, harmonisering, tilpasning til modtagerlandets nationale eller regionale systemer, gennemsigtighed, gensidig ansvarlighed og resultatorientering som omhandlet i artikel 2 i denne forordning. Programmeringsperioden synkroniseres principielt i forhold til partnerlandenes strategicykluser.

2. Med de pågældende partnerlandes eller –regioners samtykke kræves der ikke strategipapirer for:
- a) lande eller regioner, der har en udviklingsstrategi i form af en udviklingsplan eller et lignende udviklingsdokument, som Kommissionen har godkendt som grundlag for det tilhørende flerårige vejledende program ved vedtagelsen af sidstnævnte dokument
 - b) lande eller regioner, for hvilke EU og medlemsstaterne har vedtaget et fælles flerårigt programmeringsdokument
 - c) lande eller regioner, for hvilke der allerede findes et fælles rammedokument, der fastlægger en samlet EU-strategi for forbindelserne med de pågældende partnerlande eller –regioner, herunder EU's udviklingspolitik
 - d) regioner, som har en strategi, der er vedtaget sammen med EU.
 - e) lande, hvor EU har til hensigt at synkronisere sin strategi med en ny national cyklus, der starter før 1. januar 2017. I sådanne tilfælde vil det flerårige vejledende program for perioden mellem 2014 og begyndelsen af den nye nationale cyklus indeholde EU's opfølgning for det pågældende land.
3. Der kræves ikke strategidokumenter for lande og regioner, som modtager en indledende EU-bevilling under denne forordning på under 50 mio. EUR for perioden 2014-2020. I sådanne tilfælde vil de flerårige vejledende programmer indeholde EU's opfølgning for disse lande eller regioner.

Hvis de valgmuligheder, der er omhandlet i stk. 2 og 3, ikke kan godtages af partnerlandet eller –regionen, udarbejdes der et strategidokument.

4. Bortset fra de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 4, stk. 3, baseres de flerårige vejledende programmer på dialog med partnerlandene eller –regionerne og udarbejdes på grundlag af de strategidokumenter eller lignende dokumenter, der henvises til i denne artikel, og gøres til genstand for en aftale med de pågældende partnerlande eller –regioner.

I henhold til denne forordning kan det fælles flerårige programmeringsdokument, der er omhandlet i stk. 2, litra b), hvis det opfylder de principper og betingelser, der er fastsat i dette stykke, og herunder indeholder en vejledende fordeling af midler, efter den procedure, der er fastsat i artikel 14, anses for at være det flerårige vejledende program efter aftale med partnerlandet eller partnerregionen.

I de flerårige vejledende programmer angives de prioriterede områder, der er udvalgt med henblik på EU-finansiering, de specifikke mål, de forventede resultater, resultatindikatorerne og den vejledende finansielle bevilling, både samlet set og pr. prioriteret område.

5. Ud over programmeringsdokumenter for lande og regioner forbereder Kommissionen og AVS-landene i overensstemmelse med de principper, der er fastsat i artikel 12-14 i bilag IV til Cotonouaftalen, gennem AVS-sekretariatet, sammen et internt AVS-strategidokument og et tilhørende flerårigt vejledende program.

6. De specifikke bestemmelser, der henvises til i artikel 4, stk. 3, i forordningen, kan antage form af særlige støtteprogrammer, som tager hensyn til de særlige overvejelser, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, i denne forordning.

Artikel 6

Programplanlægning for lande og regioner, der er i krise eller befinder sig i en periode efter en krise eller i en usikker situation

1. Ved udarbejdelse af programmeringsdokumenter for lande og regioner, der er i krise, befinder sig i en periode efter en krise eller i en usikker situation, tages der behørigt hensyn til de berørte landes eller regioners sårbarhed, særlige behov og forhold.

Der skal være passende opmærksomhed på konfliktforebyggelse, statsopbygning og fredsbevaring, forsoning efter konflikt og genopbygningsforanstaltninger samt på kvindernes rolle i disse processer.

Hvis partnerlande eller -regioner er midt i en krise, befinder sig i en periode efter en krise eller i en usikker situation, lægges der blandt alle de relevante aktører særlig vægt på at forbedre koordinationen mellem nødhjælp, genopbygning og udvikling for at hjælpe landene med at klare overgangen fra en katastrofesituation til udviklingsfase og for at øge modstandsdygtigheden. Programmering for lande og regioner, der befinder sig i en usikker situation eller regelmæssigt er udsat for naturkatastrofer, skal bl.a. vedrøre katastrofeberedskab og -forebyggelse og håndtering af konsekvenserne af sådanne katastrofer.

2. For lande eller regioner, der befinder sig i en krise, en periode efter en krise eller usikre situationer, kan der foretages en ad hoc-revision af landets eller regionens samarbejdsstrategi. En sådan revision kan resultere i en specifik og tilpasset strategi, der skal sikre overgangen til samarbejde og udvikling på lang sigt, fremme en bedre koordinering og sikre overgangen fra humanitære instrumenter til udviklingspolitiske instrumenter.

Artikel 7

Godkendelse og ændring af programmeringsdokumenter

1. Programmeringsdokumenterne, herunder vejledende tildeling heri, godkendes af Kommissionen efter den procedure, der er fastsat i artikel 14.

Samtidigt med fremsendelse af programmeringsdokumenterne til EUF-udvalget, som er omhandlet i artikel 14, sender Kommissionen dem også til det blandede parlamentariske udvalg til orientering.

Programmeringsdokumenterne godkendes efterfølgende af de pågældende AVS-lande eller -regioner. Lande eller regioner uden et undertegnet programmeringsdokument forbliver støtteberettigede på de betingelser, der er fastsat i denne forordnings artikel 4, stk. 3.

2. Strategidokumenter og flerårige vejledende programmer, herunder de vejledende tildelinger heri, kan tilpasses under hensyn til revisioner som omhandlet i artikel 5, 11 og 14 i bilag IV til Cotonouaftalen.

3. Den procedure, der er fastsat i artikel 14, finder også anvendelse på væsentlige ændringer, som medfører en signifikant ændring af strategien og programmeringsdokumenterne og/eller den programmerbare ressourcetildeling under strategien. Tillæg til programmeringsdokumenterne godkendes eventuelt efterfølgende af de pågældende AVS-lande eller -regioner.
4. Den procedure, der er omhandlet i stk. 1, finder ikke anvendelse på mindre ændringer af programmeringsdokumenter, hvormed der foretages tekniske justeringer, omfordeling af midler inden for de vejledende bevillinger pr. indsatsområde og forhøjelser eller reduktioner af den oprindelige vejledende bevilling med under 20 %, såfremt disse ændringer ikke påvirker de indsatsområder og mål, der er fastsat i disse dokumenter. I så fald giver Kommissionen EUF-udvalget meddelelse om disse ændringer inden for en måned.
5. I behørigt begrundede hastende tilfælde – f.eks. hvis der er kriser eller umiddelbare trusler mod demokratiet, retsstaten, menneskerettigheder eller grundlæggende friheder, herunder de tilfælde, der henvises til artikel 6, stk. 2, - kan den procedure, der henvises til i artikel 14, stk. 10, anvendes til at ændre programmeringsdokumenterne, som der henvises til i artikel 5.

AFSNIT III GENNEMFØRELSE

Artikel 8

Generelle rammer for gennemførelse

Gennemførelsen af den bistand, der ydes til AVS-lande og -regioner og forvaltes af Kommissionen og EIB under Cotonouaftalen, foretages i overensstemmelse med den finansforordning, der er omhandlet i artikel 10, stk. 2, i den interne aftale ("EUF-finansforordningen").

Artikel 9

Vedtagelse af handlingsprogrammer, individuelle foranstaltninger og særlige foranstaltninger

1. Kommissionen vedtager årlige handlingsprogrammer - om nødvendigt på grundlag af de vejledende programmeringsdokumenter, der er omhandlet i artikel 5.

I tilfælde af tilbagevendende foranstaltninger kan den også vedtage flerårige handlingsprogrammer for en periode på op til tre år.

Et tiltag kan om nødvendigt vedtages som en individuel foranstaltning før eller efter vedtagelsen af årlige eller flerårige handlingsprogrammer.

2. Handlingsprogrammer og individuelle foranstaltninger udarbejdes af Kommissionen sammen med partnerlandet eller -regionen med inddragelse af de lokalt repræsenterede medlemsstater, og de koordineres om nødvendigt med andre donorer, især i tilfælde af fælles programmering, og med EIB.

Handlingsprogrammerne specificerer for hvert enkelt tiltag de opstillede mål, de forventede resultater og hovedaktiviteterne, implementeringsmetoder, budget og vejledende tidsplan, eventuelt tilknyttede støtteforanstaltninger og overvågning af resultater.

Det angives, hvordan de tager hensyn til nuværende og planlagte EIB-aktiviteter.

3. I de tilfælde, der henvises til i artikel 4, stk. 3, og i tilfælde med uforudsete behov kan Kommissionen vedtage særlige foranstaltninger.
4. De handlingsprogrammer og individuelle foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, og til hvilke EU's finansielle bistand overstiger 10 mio. EUR, og særlige foranstaltninger, til hvilke EU's finansielle bistand overstiger 30 mio. EUR, vedtages af Kommissionen efter den procedure, der er omhandlet i artikel 14 i denne forordning.

Denne procedure er ikke påkrævet for handlingsprogrammer og foranstaltninger, der ligger under disse tærskler, og for mindre ændringer heraf. Mindre ændringer er tekniske justeringer som f. eks. forlængelse af gennemførelsesperioden, omfordeling af midler inden for det planlagte budget eller forøgelse eller reduktion af budgetter med mindre end 20 % af det oprindelige budget, såfremt disse ændringer ikke substantielt vedrører målene for det oprindelige handlingsprogram eller den oprindelige foranstaltning. I så fald vedtages handlingsprogrammer og foranstaltninger og mindre ændringer af Kommissionen, som informerer EUF-udvalget herom inden for en måned.

I behørigt begrundede hastende tilfælde – f.eks. kriser eller umiddelbare trusler mod demokratiet, retsstaten, menneskerettigheder eller grundlæggende friheder – kan Kommissionen vedtage individuelle eller særlige foranstaltninger eller ændringer af eksisterende handlingsprogrammer eller foranstaltninger efter den procedure, der er omhandlet i artikel 14, stk. 10.

5. Kommissionen vedtager særlige handlingsprogrammer for udgifter til støttefunktioner som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i den interne aftale efter den procedure, der er omhandlet i artikel 14. Ændringer i handlingsprogrammerne for udgifter til støttefunktioner vedtages i overensstemmelse med den samme procedure.
6. Navnlig for større nye infrastrukturer foretages der på projektniveau en passende miljøscreening, herunder for klimaændringer og indvirkning på biodiversitet, som om nødvendigt omfatter en vurdering af virkningerne på miljøet (VVM), hvis der er tale om miljøfølsomme projekter. Hvor det er relevant, anvendes der strategiske miljøvurderinger (SMV) ved gennemførelsen af sektorprogrammer. Det sikres, at interessenterne inddrages i miljøvurderingerne, og at offentligheden får adgang til resultaterne.

Artikel 10

Supplerende medlemsstatsbidrag

1. Medlemsstaterne kan på eget initiativ overdrage Kommissionen eller EIB frivillige bidrag i overensstemmelse med artikel 1, stk. 9, i den interne aftale til hjælp til at virkeliggøre Cotonouaftalens mål uden for fælles samfinansieringsordninger.

Sådanne bidrag berører ikke den samlede tildeling af midler under den 11. EUF. De behandles på samme måde som medlemsstaternes regelmæssige bidrag, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, i den interne aftale, jf. dog bestemmelserne i artikel 6 og 7 i denne aftale, for hvilke der kan fastlægges specifikke ordninger i bilaterale aftaler om bidragene.

2. Der bør kun foretages øremærkning i behørigt begrundede situationer, f.eks. som reaktion på ekstraordinære omstændigheder som omhandlet i artikel 4, stk. 3. I så tilfælde behandles frivillige bidrag, der overdrages til Kommissionen eller EIB, som formålsbestemt indtægt i overensstemmelse med EUF-finansforordningen.
3. De yderligere midler integreres i programmerings- og revisionsprocessen og i de årlige handlingsprogrammer, individuelle foranstaltninger og særlige foranstaltninger, der er omhandlet i denne forordning, og skal afspejle partnerlandets eller -regionens ejerskab.
4. Enhver ændring af handlingsprogrammerne, individuelle foranstaltninger og særlige foranstaltninger vedtages af Kommissionen efter bestemmelserne i artikel 9.
5. Medlemsstater, som overdrager supplerende frivillige bidrag til Kommissionen eller EIB som hjælp til at virkeliggøre Cotonouaftalens mål, underretter på forhånd Rådet og EUF-udvalget og IF-udvalget om disse bidrag.

Artikel 11

Skatter, afgifter og told

EU's bistand genererer og foranlediger ikke opkrævning af særlige skatter, særlig told eller særlige afgifter.

Uanset artikel 31 i bilag IV til Cotonouaftalen kan skatter, afgifter og told af denne type være støtteberettigede på de vilkår, der er fastsat i den EUF-finansforordning, som er omhandlet i artikel 10, stk. 2, i den interne aftale.

Artikel 12

Beskyttelse af EU's finansielle interesser

1. Kommissionen træffer egnede foranstaltninger til at sikre, at EU's finansielle interesser, ved gennemførelse af tiltag finansieret i henhold til denne forordning, beskyttes gennem anvendelse af foranstaltninger til forebyggelse af svig, bestikkelse og andre ulovlige aktiviteter, ved effektiv kontrol og, hvis der konstateres uregelmæssigheder, ved inddrivelse eller eventuelt ved tilbagebetaling af uretmæssigt udbetalte beløb samt efter omstændighederne ved administrative og finansielle sanktioner, der skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsens grovhed og have afskrækkende virkning.
2. Kommissionen eller dens repræsentant og Revisionsretten har beføjelser til at gennemføre revision og kontrol ved hjælp af dokumentkontrol og kontrol på stedet i forhold til alle tilskudsmodtagere, kontrahenter og underkontrahenter, der har modtaget EU-midler i henhold til nærværende forordning.

3. Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) kan efter bestemmelserne og procedurerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999²⁸ og Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96²⁹ foretage undersøgelser, herunder kontrol og inspektion på stedet, for at klarlægge, om der er begået svig, bestikkelse eller andre ulovligheder, der berører Unionens finansielle interesser, i forbindelse med tilskud eller en kontrakt, der er finansieret under denne forordning.
4. Uanset stk. 1, 2 og 3 giver samarbejdsaftaler med tredjelande og internationale organisationer, kontrakter, aftaler om tilskud og afgørelser om ydelse af tilskud, der følger af gennemførelsen af denne forordning, udtrykkeligt Kommissionen, Revisionsretten og OLAF beføjelse til at foretage revision, kontrol på stedet og inspektioner i overensstemmelse med deres respektive beføjelser.

Artikel 13

Regler om nationalitet og oprindelse i forbindelse med offentlige indkøb, tildeling af tilskud og andre tildelingsprocedurer

Reglerne om nationalitet og oprindelse i forbindelse med offentlige indkøb, tildeling af tilskud og andre tildelingsprocedurer er fastsat i artikel 20 i bilag IV til Cotonouaftalen.

AFSNIT IV BESLUTNINGSPROCEDURER

Artikel 14

EUF-udvalgets ansvarsområder

1. Udvalget for Den Europæiske Udviklingsfond (EU-udvalget), der er nedsat i henhold til artikel 8 i den interne aftale, afgiver udtalelse efter den procedure, der er fastsat i stk. 3-10.

En observatør for EIB deltager i EUF-udvalgets arbejde i spørgsmål, der vedrører banken.
2. EUF-udvalgets opgaver dækker de ansvarsområder, der er omhandlet i afsnit II og III i denne forordning:
 - a) programmering af EU's bistand under den 11. EUF og programmeringsrevision med særlig fokus på landestrategier og regionale strategier og AVS-interne strategier, samt
 - b) overvågning af gennemførelsen af EU's og EU-medlemsstaternes bistand, der bl.a. omfatter bistandens indvirkning på fattigdomsbekæmpelsen, sektorspecifikke aspekter, tværgående spørgsmål, koordinationen lokalt med medlemsstater og andre donorer og de fremskridt, der er gjort med hensyn til principperne for bistandseffektiviteten som omhandlet i artikel 2.

²⁸ EFT L 136 af 31.5.1999, s. 1.

²⁹ EFT L 292 af 15.11.1996, s. 2.

3. Når EUF-udvalget anmodes om at afgive udtalelse, forelægges det af Kommissionens repræsentant og inden for de tidsfrister, der er fastsat i udvalgets forretningsorden, et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. EUF-udvalget afgiver udtalelse inden for en frist, som formanden kan fastlægge, alt efter hvor meget spørgsmålet haster, men som ikke kan overstige 30 dage.

Indtil EUF-udvalget har afgivet udtalelse, kan ethvert medlem af udvalget foreslå ændringer, og formanden kan fremlægge ændrede udgaver af forslaget til foranstaltning.

Formanden bestræber sig på at finde de løsninger, der er bredest mulig tilslutning til i EUF-udvalget. Formanden underretter EUF-udvalget om, på hvilken måde der er taget hensyn til drøftelserne og forslagene til ændringer, navnlig hvad angår de forslag, der har været bred tilslutning til i EUF-udvalget.

4. Udtalelsen afgives ved kvalificeret flertal, jf. artikel 8, stk. 3, i den interne aftale, på basis af den vægtfordeling mellem medlemsstaterne, der er fastsat i artikel 8, stk. 2, i den interne aftale.
5. Hvis EUF-udvalget afgiver en positiv udtalelse, træffer Kommissionen foranstaltninger, som finder anvendelse omgående.
6. Hvis EUF-udvalget afgiver en negativ udtalelse, vedtager Kommissionen ikke foranstaltningerne. Hvis foranstaltningerne anses for at være nødvendige, kan formanden enten forelægge EUF-udvalget en ændret udgave af forslaget til foranstaltninger senest to måneder efter afgivelsen af den negative udtalelse eller senest en måned efter afgivelsen af udtalelsen forelægge forslaget til foranstaltning for et appeludvalg, jf. stk. 9, til yderligere drøftelse.
7. Afgives der ikke nogen udtalelse, kan Kommissionen vedtage forslaget til foranstaltning bortset fra i de tilfælde, der er omhandlet i andet afsnit nedenfor. Vedtager Kommissionen ikke forslaget til foranstaltning, kan formanden forelægge EUF-udvalget en ændret udgave heraf.

Kommissionen vedtager ikke foranstaltningerne, hvis et simpelt flertal af medlemmerne af ESF-udvalget er imod dem. Hvis foranstaltningerne anses for at være nødvendige, kan formanden enten forelægge EUF-udvalget en ændret udgave af forslaget til foranstaltninger senest to måneder efter afstemningen eller senest en måned efter afgivelsen af udtalelsen forelægge forslaget til foranstaltning for et appeludvalg, jf. stk. 9, til yderligere drøftelse.

8. Når EUF-udvalgets udtalelse skal indhentes ved skriftlig procedure, afsluttes proceduren uden noget resultat, hvis udvalgets formand træffer beslutning herom, eller et simpelt flertal af EUF-udvalgets medlemmer anmoder herom inden udløbet af fristen for afgivelse af udtalelsen.
9. Appeludvalget vedtager selv sin forretningsorden med simpelt flertal blandt udvalgets medlemmer på forslag af Kommissionen. Indbringes en sag for appeludvalget, skal det, undtagen i behørigt begrundede tilfælde, træde sammen tidligst 14 dage og senest 6 uger efter datoen for henvisningen. Uanset første afsnit i stk. 3 afgiver appeludvalget sin udtalelse senest to måneder efter henvisningen ved kvalificeret flertal, jf. artikel 8, stk. 3, i den interne aftale, på basis af den

vægtfordeling mellem medlemsstaterne, der er fastsat i artikel 8, stk. 2, i den interne aftale. En repræsentant for Kommissionen varetager appeludvalgets formandskab.

Formanden fastsætter datoen for appeludvalgsmødet i tæt samarbejde med udvalgets medlemmer, således at medlemsstaterne, Kommissionen og EIB med hensyn til spørgsmål vedrørende banken kan sikre et passende repræsentationsniveau.

Afgiver appeludvalget en positiv udtalelse, vedtager Kommissionen foranstaltningerne. Hvis appeludvalget ikke afgiver udtalelse, kan Kommissionen vedtage foranstaltningerne. Afgiver appeludvalget en negativ udtalelse, vedtager Kommissionen ikke foranstaltningerne.

10. Ved henvisning til dette stykke vedtager Kommissionen foranstaltningerne, der anvendes umiddelbart uden forudgående forelæggelse for ESF-udvalget, og som forbliver i kraft så længe det vedtagne eller ændrede dokument, handlingsprogrammet eller foranstaltningen er i kraft.

Senest 14 dage efter vedtagelsen forelægger formanden foranstaltningerne for ESF-udvalget, så det kan afgive udtalelse.

Hvis ESF-udvalget afgiver en negativ udtalelse, jf. stk. 3 og 4 i denne artikel, ophæver Kommissionen øjeblikkeligt de vedtagne foranstaltninger i medfør af afsnit et.

Artikel 15

Fredsfaciliteten for Afrika

De vejledende interne AVS-programmer øremærker finansieringen af fredsfaciliteten for Afrika. Denne finansiering kan suppleres med regionale vejledende programmer. En specifik procedure, som beskrives i de følgende afsnit, anvendes på følgende måde:

- a) på anmodning af Den Afrikanske Union, der blev godkendt af AVS-ambassadørudvalget, udarbejder Kommissionen flerårige handlingsprogrammer, som specificerer de mål, der forfølges, rækkevidden og arten af de mulige tiltag og gennemførelsesforanstaltninger. I et bilag til hvert handlingsprogram beskrives de specifikke beslutningsprocedurer for hvert muligt tiltag i overensstemmelse med dets art, omfang og hastende karakter
- b) handlingsprogrammerne, herunder det bilag, der er omhandlet i litra a), og enhver ændring heraf, drøftes i de relevante forberedende arbejdsgrupper i Rådet og Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité og godkendes af Coreper med det kvalificerede flertal, der er fastsat i artikel 8, stk. 3, i den interne aftale, inden det vedtages af Kommissionen
- c) handlingsprogrammerne, med undtagelse af det bilag, der er omhandlet i litra a), danner grundlag for den finansieringsaftale, der skal indgås mellem Kommissionen og Den Afrikanske Union
- d) Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité godkender på forhånd ethvert tiltag, der skal gennemføres i henhold til finansieringsordningen; de relevante forberedende arbejdsgrupper i Rådet orienteres eller konsulteres i god tid, inden forslagene til tiltag

forelægges Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité i henhold til de specifikke beslutningsprocedurer, der er omhandlet i litra b), for at sikre, at der ud over den militære og sikkerhedsmæssige dimension tages hensyn til de udviklingsrelaterede aspekter ved de planlagte foranstaltninger

- e) hvert år og på anmodning af EUF-udvalget og Rådet udarbejder Kommissionen en aktivitetsrapport om midlernes anvendelse til Rådets og EUF-udvalgets orientering, idet der skelnes mellem ODA- og ikke-ODA-relaterede forpligtelser og betalinger.

EU undersøger til stadighed mulighederne for i fremtiden at anvende alternative finansieringskilder, herunder finansiering af fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Artikel 16

Investeringsfacilitetsudvalget

1. Investeringsfacilitetsudvalget ("IF-udvalget"), nedsat i EIB's regi i henhold til artikel 9 i den interne aftale, består af repræsentanter for medlemsstaterne og en repræsentant for Kommissionen. En observatør fra Generalsekretariatet for Rådet og en anden fra EU-udenrigstjenesten inviteres til at deltage. Hver medlemsstat og Kommissionen udnævner en repræsentant og en stedfortræder. Af hensyn til kontinuiteten vælges formanden for IF-udvalget af og blandt medlemmerne af IF-udvalget for en toårsperiode. EIB varetager udvalgets sekretariat og hjælpetjenester. Kun de medlemmer af IF-udvalget, der er udpeget af medlemsstaterne, eller deres stedfortrædere, har stemmeret.

Rådet, som træffer afgørelse med enstemmighed, vedtager IF-udvalgets forretningsorden på grundlag af et forslag, som EIB udarbejder efter høring af Kommissionen.

IF-udvalget træffer afgørelse med kvalificeret flertal. Vægtfordelingen af stemmerne er som fastsat i artikel 8 i den interne aftale.

IF-udvalget holder møde mindst fire gange om året. Som fastsat i forretningsordenen kan EIB eller udvalgsmedlemmerne anmode om indkaldelse til yderligere møder. Desuden kan IF-udvalget afgive udtalelse ved skriftlig procedure inden for rammerne af dets forretningsorden.

2. IF-udvalget godkender:
- a) de operationelle retningslinjer for gennemførelse af investeringsfaciliteten
 - b) investeringsstrategier og forretningsplaner under investeringsfaciliteten på grundlag af Cotonouaftalens mål og de generelle principper i EU's udviklingspolitik
 - c) årsberetningerne vedrørende investeringsfaciliteten
 - d) eventuelle dokumenter om den generelle politik, herunder evalueringsrapporter, som vedrører investeringsfaciliteten.
3. IF-udvalget afgiver endvidere udtalelse om:

- a) forslag om at yde rentegodtgørelse i henhold til artikel 2, stk. 7, og artikel 4, stk. 2, litra b), i bilag II til Cotonouaftalen. I så fald afgiver IF-udvalget også udtalelse om anvendelsen af en sådan rentegodtgørelse
- b) forslag om en investeringsfacilitetsinvestering for alle projekter, som Kommissionen har afgivet negativ udtalelse om
- c) andre forslag vedrørende investeringsfaciliteten baseret på de generelle principper, der er defineret i de operationelle retningslinjer for denne facilitet.

For at strømline godkendelsesprocessen for små operationer kan IF-udvalget afgive positiv udtalelse om forslag fra EIB om en samlet tildeling (rentegodtgørelser og teknisk bistand) eller samlet godkendelse (lån og egenkapital), som så efterfølgende uden yderligere udtalelse fra IF-udvalget og/eller Kommissionen videreføres af EIB til enkelte projekter i henhold til kriterier, der er fastsat i den samlede godkendelse, herunder den maksimale videretildeling til rentegodtgørelse pr. projekt

De styrende organer i EIB kan endvidere fra tid til anden anmode IF-udvalget om at afgive udtalelse om alle finansieringsforslag eller om visse kategorier af finansieringsforslag.

- 4. Det påhviler EIB i god tid at forelægge IF-udvalget alle spørgsmål, som kræver dettes godkendelse eller udtalelse, jf. henholdsvis stk. 2 og 3. Alle forslag, der forelægges IF-udvalget med henblik på en udtalelse, fremsættes i overensstemmelse med de relevante kriterier og principper i de operationelle retningslinjer for investeringsfaciliteten.
- 5. EIB og Kommissionen arbejder tæt sammen og samordner deres respektive foranstaltninger med andre donorer, når det er relevant. Herunder ønskes følgende især fastslået:
 - a) EIB udarbejder eller reviderer sammen med Kommissionen de operationelle retningslinjer for gennemførelsen af investeringsfaciliteten, som er omhandlet i stk. 2, litra a). EIB holdes ansvarlig for overensstemmelse med retningslinjerne og sikrer, at de projekter, den støtter, overholder internationale, sociale og miljømæssige standarder og er i overensstemmelse med Cotonouaftalens mål og de overordnede principper for EU's udviklingspolitik og de relevante landestøttestrategier eller regionale samarbejdsstrategier
 - b) EIB anmoder om Kommissionens udtalelse ved forberedelse af investeringsstrategier, forretningsplaner og dokumenter om den generelle politik
 - c) EIB informerer Kommissionen om de projekter, den forvalter, i overensstemmelse med artikel 18, stk. 1. I projektevalueringsfasen anmoder den om Kommissionens vurdering af projektets overensstemmelse med den relevante landesamarbejdsstrategi eller regionale samarbejdsstrategi eller eventuelt med de overordnede mål for investeringsfaciliteten
 - d) EIB anmoder om Kommissionens tilslutning i projektevalueringsfasen til alle forslag, der forelægges IF-udvalget, til en rentegodtgørelse, hvad angår dets overensstemmelse med artikel 2, stk. 7, og artikel 4, stk. 2, i bilag II til

Cotonouaftalen og med de kriterier, der er fastlagt i de operationelle retningslinjer for investeringsfaciliteten, undtagen når det drejer sig om rentegodtgørelser, der henhører under den samlede tildeling, jf. stk. 3, litra a).

Har Kommissionen ved udløbet af en frist på tre uger regnet fra forslagens forelæggelse ikke afgivet negativ udtalelse om et sådant forslag, anses den for at have afgivet positiv udtalelse om forslaget eller for at have tilsluttet sig det. I forbindelse med udtalelser om projekter i den finansielle eller offentlige sektor såvel som tilslutning til rentegodtgørelser kan Kommissionen anmode om at få forelagt det endelige projektforslag forelagt til udtalelse eller godkendelse to uger før det sendes til IF-udvalget.

6. EIB iværksætter ingen af de i stk. 3 nævnte foranstaltninger, medmindre IF-udvalget har afgivet positiv udtalelse.

Når IF-udvalget har afgivet positiv udtalelse, træffer EIB afgørelse om forslaget i henhold til sine egne procedurer. Den kan bl.a. beslutte ikke at gå videre med forslaget. EIB underretter regelmæssigt IF-udvalget og Kommissionen om sager, som den har besluttet ikke at gå videre med.

EIB træffer afgørelse om forslaget i overensstemmelse med sine egne procedurer for lån af bankens egne midler og for IF-investeringer, som IF-udvalget ikke skal afgive udtalelse om, og for investeringsfacilitetens vedkommende i overensstemmelse med de operationelle retningslinjer for investeringsfaciliteten og investeringsstrategier, som IF-udvalget har godkendt.

Selv om IF-udvalget afgiver negativ udtalelse om et forslag om ydelse af rentegodtgørelse, kan EIB yde det pågældende lån uden at indrømme rentegodtgørelse. EIB underretter regelmæssigt IF-udvalget og Kommissionen om alle de tilfælde, hvor den har fulgt denne fremgangsmåde.

Med forbehold af betingelserne i de operationelle retningslinjer for investeringsfaciliteten og på den betingelse, at det væsentlige formål med det pågældende lån eller den pågældende investering under investeringsfaciliteten forbliver uændret, kan EIB beslutte at ændre vilkårene for et investeringsfacilitetslån eller en -investering, som IF-udvalget har afgivet positiv udtalelse om i henhold til stk. 3 eller for et hvilket som helst lån, for hvilket IF-udvalget har afgivet positiv udtalelse om rentegodtgørelse. EIB kan navnlig beslutte at forhøje lånebeløbet eller investeringsfacilitetsinvesteringen med op til 20 %.

En sådan forhøjelse kan for projekter med rentegodtgørelse, der er omhandlet i artikel 2, stk. 7, i bilag II til Cotonouaftalen, give anledning til en tilsvarende forhøjelse af rentegodtgørelsen. EIB underretter regelmæssigt IF-udvalget og Kommissionen om alle de tilfælde, hvor den har fulgt denne fremgangsmåde. For projekter, der henhører under artikel 2, stk. 7, i bilag II til Cotonouaftalen, anmodes IF-udvalget om at afgive udtalelse, før EIB går videre, hvis der anmodes om en forhøjelse af værdien af godtgørelsen.

7. EIB forvalter IF-investeringer og alle midler, som den ligger inde med for investeringsfaciliteten, i overensstemmelse med Cotonouaftalens mål. Den kan bl.a. deltage i juridiske personers ledelses- og tilsynsorganer, hvor investeringsfaciliteten er inddraget, samt indgå forlig om, forvalte og ændre de rettigheder, den udøver på

investeringsfacilitetens vegne i overensstemmelse med de operationelle retningslinjer for faciliteten.

AFSNIT V AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 17

Deltagelse af tredjelande eller regioner i tredjelande

For at sikre sammenhæng og effektivitet i forbindelse med EU's bistand kan Kommissionen beslutte, at udviklingslande, som ikke er AVS-stater, og regionale integrationsorganer med AVS-deltagelse, der fremmer regionalt samarbejde og integration, og som er berettigede til at modtage EU-bistand under andre EU-finansieringsinstrumenter for ekstern bistand, hvor det pågældende projekt eller program er regionalt eller grænseoverskridende og opfylder kriterierne i artikel 6 i bilag IV til Cotonouaftalen, er berettigede til at modtage de midler, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra a), nr. i), i den interne aftale. De oversøiske lande og territorier ("OLT'er"), der er berettigede til at modtage EU-bistand i henhold til afgørelse [...], og regionerne i EU's yderste periferi kan også deltage i regionale samarbejdsprojekter eller -programmer. Den finansiering, der skal muliggøre deltagelse for disse territorier eller perifert beliggende regioner, skal supplere de midler, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra a), nr. i), i den interne aftale. Der tages hensyn til målet vedrørende et styrket samarbejde mellem medlemsstaterne, regionerne i den yderste periferi, OLT'erne og AVS-landene, og der etableres om nødvendigt koordineringsmekanismer. Der tages højde for denne finansiering og for de typer finansiering, der er omhandlet i finansforordningen for den 11. EUF, i strategipapirer og flerårige vejledende programmer og i de handlingsprogrammer og foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 9 i denne forordning.

Artikel 18

Overvågning, rapportering og evaluering af EUF-bistand

1. Kommissionen og EIB overvåger jævnligt deres tiltag og evaluerer de fremskridt, der gøres med hensyn til at nå de forventede resultater. Kommissionen vil også gennemføre evalueringer af sine sektorpolitikkers og tiltags virkning og effektivitet og af programmeringens effektivitet, eventuelt ved hjælp af uafhængige eksterne evalueringer. Evalueringerne baseres på OECD-DAC-princippet for god praksis, og de har til formål at vurdere – om nødvendigt under hensyn til ligestillingskriterier - om de specifikke mål er nået og sikre formulering af anbefalinger med henblik på forbedring af fremtidige tiltag.

EIB underretter regelmæssigt Kommissionen om iværksættelsen af de projekter, der finansieres over midler fra den 11. EUF, som banken forvalter, i overensstemmelse med de procedurer, der er fastlagt i de operationelle retningslinjer for investeringsfaciliteten.

2. Kommissionen sender sine evalueringsrapporter til medlemsstaterne til orientering via EUF-udvalget og EIB. Der tages højde for resultaterne ved fastlæggelse af programmer og tildeling af midler.

3. Kommissionen inddrager i passende omfang alle relevante interessenter i evalueringen af den EU-bistand, der ydes i henhold til denne forordning, og kan, om nødvendigt, iværksætte fælles evalueringer med EU-medlemsstater, andre donorer og udviklingspartnere.
4. Kommissionen undersøger de fremskridt, der er gjort i forbindelse med gennemførelsen af den 11. EUF, og forelægger fra 2016 hvert andet år Rådet en beretning om gennemførelsen og resultaterne og så vidt muligt det vigtigste udbytte af EU's finansielle bistand. Denne beretning sendes også til Europa-Parlamentet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget.
5. Denne toårige rapport skal indeholde oplysninger for det foregående år om de finansierede foranstaltninger, overvågnings- og evalueringsresultaterne, inddragelsen af relevante udviklingspartnere og gennemførelsen af forpligtelser og betalingsforpligtelser efter partnerland og -region og samarbejdsområde.
6. Rapporten skal indeholde en vurdering af resultaterne af bistanden, så vidt muligt under anvendelse af specifikke og målelige indikatorer for, hvilken rolle bistanden spiller for virkeliggørelse af målene i Cotonouaftalen. Den skal redegøre for de vigtigste erfaringer, der er gjort, og for opfølgningen af anbefalinger og evalueringer for de tidligere år.
7. EU og medlemsstaterne foretager en vurdering af, i hvilket omfang forpligtelserne og betalingerne er blevet realiseret, samt af den ydede bistands resultater og virkninger. Vurderingen gennemføres på forslag fra Kommissionen.
8. EIB informerer IF-udvalget om de fremskridt, der gøres med at nå målene for investeringsfaciliteten. I henhold til artikel 6B i bilag II til Cotonouaftalen gøres de samlede resultater med investeringsfaciliteten til genstand for en fælles evaluering midtvejs i gennemførelsen af den 11. EUF og ved dens afslutning. Midtvejsevalueringen gennemføres af en uafhængig ekstern ekspert i samarbejde med EIB og stilles til rådighed for IF-udvalget.

Artikel 19

Klimaindsats- og biodiversitetsudgifter

Der foretages på grundlag af de vedtagne vejledende programmeringsdokumenter et årligt skøn over de samlede udgifter i forbindelse med klimaindsats og biodiversitet. De midler, der tildeles inden for rammerne af EUF, vil være omfattet af et system med årlig opfølgning baseret på OECD-metoden ("Rio-markører") - uden at brug af mere præcise foreliggende metoder udelukkes - der er integreret i den eksisterende metode til resultatstyring af EU-programmer, og som anvendes til opgørelse af udgifter vedrørende klimaindsats og biodiversitet i forbindelse med handlingsprogrammer og individuelle og særlige foranstaltninger, der henvises til i artikel 9, og resultaterne herfra skal indgå i evalueringer og toårige rapporter.

Artikel 20

Tjenesten for EU's Optræden Udadtil

Denne forordning anvendes i overensstemmelse med Rådets afgørelse 2010/427/EU om, hvordan Tjenesten for EU's Optræden Udadtil skal tilrettelægges og fungere.

Artikel 21

Overgangsforanstaltninger

Indtil ikrafttrædelsen af den interne aftale under den 11. EUF finansieres overgangsforanstaltninger i form af handlingsprogrammer, individuelle foranstaltninger, særlige foranstaltninger og særlige handlingsprogrammer for udgifter til støttefunktioner, som er omhandlet i artikel 9, ved hjælp af en overgangsfacilitet for den 11. EUF, som omfatter restbeløb fra de tidligere EUF'er og midler, der er frigjort fra projekter under disse EUF'er. Denne overgangsfacilitet kan også dække tilskud til finansiering af rentegodtgørelser og projektrelateret teknisk bistand som omhandlet i artikel 2, litra d), i den interne aftale. Disse overgangsforanstaltninger tager sigte på at lette implementeringen af programmeringsdokumenterne.

Midler, der afsættes under denne overgangsfacilitet, bogføres under den 11. EUF. Medlemsstaternes bidragsandel, jf. artikel 1, stk. 2, litra a), i den interne aftale under den 9. og den 10. EUF reduceres tilsvarende.

Med henblik på gennemførelse af disse overgangsforanstaltninger anvendes finansforordningen for den 10. EUF, indtil finansforordningen for den 11. EUF træder i kraft.

Artikel 22

Ikrafttrædelse

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Den anvendes fra den 1. januar 2014 indtil den sidste anvendelsesdato for den interne aftale.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Rådets vegne

Formand